

Foliorum decoctum menstrua secundasque
potu pellit.

De Phyllitide. CAP. CXXI.

PHYLLITIS folia promit runci simi-
lia, sed oblongiora & magis virentia, se-
na septenave, recta: quæque parte anteriore
lævia cernuntur, posteriore verò, tenues
quasi vermiculos annexos ostendunt. Nasci-
tur in vmbrosis locis ac viridariis, gustu a-
cerbo. Neque verò caulem, neque semen,
neque florem profert. Folia in vino pota,
serpentium morsibus aduersantur. Quadru-
pedibus icidem per os infusa auxilio sunt.
Bibuntur & ad dysenteriam & ad diar-
rhœam.

De Phalangio. CAP. CXXII.

PHALANGIVM aliqui phalangiten, alij
etiam leucacantham appellant. Ramuli
ei sunt duo aut tres pluresve, inter se distan-
tes: flores candidi, liliaceis similes, incisuras
multas habentes. Semen verò latum, ni-
grum, ad dimidiatam lentis figuram, sed mul-
tò gracilius. Radicula parua, tenuis, & dum
è terra eruitur, coloris herbacei: postea ve-
rò, contrahit sese. Nascitur in collibus. Fo-
lia, semen & flos, siquidem ex vino biban-
tur, contra scorpionum ictus phalangio-
rumque morsus auxiliantur: tormina quo-
que discutunt.

.Z. iij.

De Trifolio. CAP. CXXIII.

TRIFOLIUM Græci triphyllon, alij oxytriphylon, alij menyanthes, alij asphaltium, alij denique encium vocant. Frutex est supra cubiti altitudinem assurgens, ac virgas habens tenues, nigras, iunceas, non sine ramulorum appendiculis: in quibus folia exeunt loti arboris foliorum similitudine, eaque terna in singulis germinibus. Olor illorum ubi recens nata sunt, rutæ: posteaquàm verò adoleuerunt, bitumini proximus. Florem verò edit purpureum, ac semen quadantenus latum & subhirsutum, ab altera extremitate veluti corniculum gerens. Radix autem tenuis, longa, ac firma validaque est. Semen & folia in aqua pota, pleuriticis, vrinæ difficultate laborantibus, comitialibus, hydropicis incipientibus, ac scētinis vuluæ strangulationi opportunis auxiliantur: menses quoque ciunt. Sed è semine, ternæ drachmæ: è foliis verò, quaternæ exhiberi debent. Succurrunt & venenatorum moribus folia trita ex aceto mulso pota. Tradunt verò nonnulli, totius fruticis, radicis inquàm & foliorum decoctum fotu dolores eorum mitigare, quos serpentes morderint: verùm si qua sanatus quispiam fuerit aqua, alius aliquis foueatur qui vlcus habuerit, perinde affici vt qui demorsus fuere.

Quidam

Quidam terna folia aut totidem semina in tertianis cum vino potui dedere, & in quartanis quaterna, ceu quæ febrim circuitus finiant atque discutiant. Cæterùm radix antidotis inferitur.

De Polio. CAP. CXXIII.

POLIUM quoddam montanum, cui etiam teuthris nomen est, & cuius est vñs. Exiguus frutex est, tenuis, candidus, dodrantalis, & semine refertus: capitulo in cacumine quandam corymbi speciem præferente, paruo, cæsarici canæ simili, & gratiolente cum aliquantula odoris iucunditate. Alterum fruticosius est, non vsque ad valens odore, ac viribus inefficacius. Decoctum ipsorum epotum, succurrit venenatorum moribus, hydropicis & arquatís: splenicis autem ex aceto propinatur. Sed capitis dolorem ciet, stomachumque malè habet. Ducit verò etiam aluum ac menses. Cæterùm substratum suffitumve polium, venenatas bestias abigit: impositum verò, vulnera conglutinat.

De Scordio. CAP. CXXV.

SCORDIUM in montanis & palustribus locis nascitur. Folia habet trislaginis similitudine, at maiora, neque ita per ambitum incisuris diuisa, aliquantum verò alium redolentia, astringentia & gustu amara:

cauliculos autem quadrangulos, è quibus flos subruher emicat. Vini habet herba ex-calfactoriam, urinamque cit. Recens trita, itemque arida, decocta in vino, aduersus serpentium morsus, venenamque propinatur: ad stomachi verò risiones, dysenteriam, & vrinæ difficultatem, binis drachmis ex hydro-melite. sed & pus crassius pectore expellit. Facit & arida ad veterem tussim, rupta, conuulsaque, si cū nasturtio, melle ac resina in ecle-gmate miscatur: diurnam quoque hypo-chondrij inflammationem cerato excepta lenit: valet itidem ad podagram, ex aceto ac-cri oblita aut ex aqua imposta: subdita ve-rò, menses mouet. Quin & vulnera conglu-tinat, vetera vlcera repurgat, & cum melle ad cicatricem perducit. Sicca verò, carnis excrescentias cohibet. Sed & expressus ex ea succus, ad eadem vitia bibitur. Verùm effica-cissimum Ponticum, Creticumque.

De Tussilagine. CAP. CXXVI.

TVSSILAGINI folia sunt hederaceis similia, sed maiuscula, sena septenave à radice prodeuntia, infernè subalbida, super-nè verò virentia, pluribus angulis prædita: caulis palmi altitudine, flos ex luteo albi-cans, qui verno tempore prodit, at quamprimum vnà cum caule amittitur. Ex quo factum vt nonnulli herbam hanc sine caule
ac

ac sine flore esse existimauerint. Radix tenuis, nec superuacua. Nascitur circa scaturigines aquarum, & riguis locis. Folia trita, ex melle imposita, erysipelatis omnique inflammationi medentur: suffita verò arida, ita vt ex iis fumus per infundibulum hianti ore excipiat hauriatúrque, eos sanant qui sicca tussi & orthopnoea infestantur: pectoris etiamnum vomicas rumpunt. Eundem effectum præbet suffita radix: sed & decocta in hydromelite ac epota, partus emortuos eiicit.

De Artemisia. CAP. CXXVII.

ARTEMISIA in maritimis plerunque nascitur, herba fruticosa, absinthij similitudine, nisi quòd est maioribus pinguioribusque foliis: quanquam est quædam lætior habitiorque, foliis virgultisque latioribus, altera verò, tenuioribus. Flores sunt parui, tennes, candidi & graucolentes: æstate autem floret. Sunt qui in Mediterraneis artemisiam monoclonon appellant, herbulam gracili surculo, simplici caule donatam, valde pusillam, attamen floribus refertam tenuibus, & ad fuluum colorem accedentibus. Hæc quàm præcedens iucundior afflat odorem. Vtraque exalfacit & attenuat. Feruifactæ insidentibus fœminis profunt ad extrahendos menses, partus secundasque:

itēque ad vulvæ præclusionem & inflammationem. Valent etiamnum ad comminuendos calculos, remota tamenque urinam elicendam. Quinetiam herba ipsa copiosior imo ventri imposita, menses ciet. Succus ex eadem expressus, cum myrrha subactus vulvæque subditus, eadem quæ & infusus ex utero trahit. Sed & coma eorundem educendorum gratia ternis drachmis propinatur.

De Artemisia tenuifolia.

CAP. CXXVIII.

Habetur & Artemisia tenuifolia, quæ circa riuulos ac sepes & in agris frumentariis nascitur. Huius flores & folia si contriueris, sampluchi odorem expirant. Si quis igitur herbam eam tufam, & cum oleo amygdalino bene subactam more malagmatis dolenti stomacho impoluerit, sanabitur. Quod si quis etiam neruorum dolore tentetur, eius contritæ succo expresso & mixto cum oleo rosaceo, illum si perunxeris, curabitur.

De Ambrosia. CAP. CXXIX.

AMBROSIA, quam alij botryn, alij botryn artemisiam appellant, exiguus frutex est, trium palmorum altitudine, ramosus: folia circa imum caulem habet exigua, cœcurnata: cauliculos verò minutis seminibus, quasi racemulis, qui nunquam florent,
refer-

refertos: est is odore vinoso, ac suavis. Radix tenuis, & durum palmorum longitudine. Nescitur in coronas apud Cappadoces. Vis eius, reprimere, repellere & illitu astringere humores, qui in aliquam partem incumbunt.

De Botry. CAP. CXXX.

BOTRYS herba est lutea tota, fruticosa, latè sparsa, & alis compluribus prædita. Semen circa totos ramulos nascitur: folia cichorio similia, numerosa. Herba verò tota suauiter admodum olet: quamobrem vestibus etiam interponitur. Inuenitur verò potissimum circa profuentes aquas, & in torrentium ripis. Pota ex vino, orthopnoæa mulcendi vim habet. Et hanc Cappadoces ambrosiam vocant, alij artemisiam.

De Geranio. CAP. CXXXI.

GERANIUM folio est anemones, incisuris diuiso, at longiore: radice prope modum rotunda, dulci & esui apta. Hæc drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. Vocatur & à nonnullis geranium alterum, quod caliculos habet tenues, lanuginosos, binum palmorum altitudine: folia verò ceu maluæ, & in summis alis sursum spectantes eminentias quasdam, veluti gruû capitula cû suis rostris, aut dentes caninos. Sed nullius est in medicina vsus.